Enderrock | | Actualitzat el 21/03/2018 a les 09:00

Roba Estesa: Foc al patriarcat

Les guanyadores del Concurs Sons tornen amb 'Desglaç' (Coopula Music, 2018) | Andrea Romanos entrevista el grup per a la revista 'Enderrock' de març

Roba Estesa | Juan Miguel Morales

Caminar *Descalces* (Coopula Music, 2016) ha bregat el septet del camp de tarragona en centenars d'escenaris, on amb cada cançó s'aixequen crítiques i reivindicatives. un ?folk calentó' més encès és la nova recepta de *Desglaç* (Coopula Music, 2018), el segon llarga durada de les guanyadores del concurs sons, en el qual la lluita feminista guia onze temes per destruir-ho tot i construir de nou.

Aquesta entrevista és un fragment de la conversa que Andrea Romanos va mantenir amb el grup i que queda plasmada a la revista Enderrock de març.

Escoltant el nou treball es nota que Roba Estesa s'ha foguejat molt en directe.
Anna Sardà (Baix): *Desglaç* és el resultat de dues gires a la carretera. Fins ara les cançons tenien més presència d'elements tradicionals i menys densitat sonora, però ens hem adaptat als escenaris, perquè fa falta molta canya per aguantar un directe a les 12 de la nit. Tot i això, entenem molt bé que l'experiència d'escoltar un disc a casa no és la mateixa que anar a un concert.
Gemma Polo (Veu): Aquest és un disc més arriscat, penso. Si s'escolten junts el primer i el segon treball es podria pensar que ?se'ns n'ha anat la flapa'. Però, de manera separada, es pot apreciar l'evolució de la trajectòria del grup durant aquests dos anys, i penso que s'entendrà perfectament per què ara som on som i de quina manera sonem.

Com heu treballat les cançons?

G.P: El segon disc ha estat més complicat. *Descalces* va ser resultat de la tria de cançons que teníem després de cinc anys tocant juntes. És a dir, que vam poder escollir entre molt de material. Ara ho hem hagut de fer tot en pocs mesos, i per tant hem generat molt de material a casa, d'una manera més individual, però sempre amb la vocació que fos un procés creatiu col·lectiu.

El títol fa referència al darrer poemari de Maria-Mercè Marçal, titulat *Desglaç* (1984- 1988) i publicat per Edicions 62 el 1997. És ella qui us va inspirar?
G.P: De fet, va ser justament al revés! Durant el procés final de *brainstorming* per elegir el títol del disc vam abocar-hi totes les imatges i conceptes que pensàvem que podia recollir l'imaginari del disc. Aquest procés el vam fer un cop ja havíem treballat totes les cançons i hi havíem aportat les nostres inquietuds, i d'aquí va sorgir la idea de *Desglaç*.

Aquestes imatges referencials han canviat notablement d'un disc a l'altre??
G.P: L'imaginari del nostre debut era molt rural i casolà, sobre assumptes petits i temes molt palpables... Va ser un disc quotidià i tradicional. En canvi, aquest segon ha anat cap a una escala molt més macro, hem intentat trencar amb el gran paradigma que són les estructures que tenim inculcades com a societat tant en el pla cultural com social. Va sortir la paraula *Desglaç*, i més endavant l'Anna ens va fer notar que era el nom de l'últim poemari de Marçal, i vam veure la llum.
A.S: Va ser una manera perfecta per acabar de tancar el cercle.?

Parleu de col·lectivitat i a "Dona bonica" feu una crida a la sororitat. És també un dels pilars de la lluita?
A.S: Sí,ésclarqueresnoespotfersinoho fem totes juntes. Al primer disc parlàvem d'una dona més singular, casolana i íntima. I ara volíem fer que realment el segon disc fos una oda a la col·lectivitat, per parlar en ter- mes més grans.
G.P: I també més inclusius per entendre la di- versitat, però caminar juntes cap a uns matei- xos objectius per tal d'agafar consciència.
A.S.: A més, cal remarcar que el format col- lectiu és la millor manera d'interpel·lar el pú- blic al qual ens dirigim.

Des de la vostra perspectiva crítica i reivindicativa heu aconseguit fer arribar missatges explícitament feministes a un gran públic. No és una tasca senzilla.
A.S: Portar aquestes reivindicacions a dalt de l'escenari és donar-hi veu d'alguna manera. Fins ara, a l'escena de l'oci nocturn en què ens movem hi havia una mancança d'aquest missatge. D'alguna manera mirem de cana- litzar-ho, i també de reflexionar sobre el fet que hi ha gent que en parla com si fos una cosa nova, quan són missatges que pots tro- bar en milers de llocs més.

Roba Estesa Foto: Juan Miguel Morales